

RODRIGO

INFORMATIONER FRA SPANSKLÆRERFORENINGEN

NR. 168 • NOVEMBER 2024

¿DE DÓNDE SOS VOS?

Af Michael Holm Nielsen

Spansk i den virkelige verden

Covid-19 var på mange måder en sur oplevelse, men for mig var der tid til læsning og andre sysler, og blandt de mere kuriøse sider på nettet – der findes et skrift for danskere på Costa del Sol *La Danesa* – fandt jeg ved en tilfældighed en artikel om en dansk kvinde med et specielt efternavn. Tankerne gik tilbage til nogle af mine første spanskhold i gymnasieskolen, og jeg mindedes at have haft en elev – **Line Lyster** – tilbage i slutfirserne og de første halvfemsere.

Nu dukkede navnet op i en artikel om en forretningsdrivende på Solkysten, og da et par søgninger på nettet gav pote ift at finde en mailadresse, vovede jeg pelsen og kontaktede Line. Det var nemlig min tidligere elev, der var blevet interviewet til en portrætartikel. (se link/qr-kode) Og det blev et gensyn, der siden har udviklet sig til dejligt venskab med hende, manden Peter og sønnen Pablo.

Hendes historie og odysse i det spanske er værd at fortælle, så en solbeskinnet forårsdag i marts 2024 sås vi igen – vi har flere gange været på besøg hos hinanden både i Spanien og Danmark – og det kom der et interview ud af. Mens husbonden kokkererede, og Pablo legede, fik vi tid til at gå en tur down memory lane. Så her vil jeg dele noget af Lines historie med læserne af Rodrigo.

Nyslået student

Du gik ud af gymnasiet, og hva så?

Det var faktisk på gymnasiet, at der var et *hva-kan-jeg-lave-efter-gymnasiet* arrangement med forskellige stande og forslag til alle mulige ting, man kunne gøre efter eksamen. Og jeg havde et behov for at komme så langt væk fra Danmark som muligt.

Der var nogle folk fra Argentina, der kunne booke en måned i et hus hos en lokal familie, de ville

hjelpe med at skaffe et job, og det inkluderede 60 timers undervisning i spansk. Jeg vidste ikke en gang, hvor Argentina var, men det var noget med spansk og langt væk.

Turen var med Aeroflot, så den gik over Moskva, og de tankede op ca hver 4. time, så turen tog mig 48 timer fra København til Buenos Aires. Vi krydsede Ækvator, så de bød på champagne og en lille russisk chokolade. Vi mellemlandede blandt andet på Isla de Sal (Cabo Verde), hvor der kun var en benzintank.

Argentina

I Argentina var der så en familie, dvs. en mand, der var blevet skilt og lejede værelser ud. Og så der den der sprogscole, og det var det. Ikke noget kontor eller noget – organisationen snød alle folk. Jeg mødte nogle andre danskere, der skrev en stor artikel i B.T. om det.

Men så tænkte jeg: jeg er her nu, så sk.. være med dem. Jeg mødte så en fyr, der havde lavet alle sine papirer selv, og han havde lavet en liste med alt det nødvendige. Så jeg fik styr på papirer og var der et år.

Efter en uge gik jeg rundt med en lille ordbog, der var helt beskidt, fordi jeg slog alting op. Og jeg havde jo lært: *¿De dónde eres tú?* Og de sagde bare *¿de dónde sos vos?* Og det stod ikke i ordbogen. Jeg forstod ikke meget af, hvad de sagde, og jeg troede ikke, jeg kunne noget spansk. Dertil *esja, casje så det* var noget af en udfordring.

Men jeg tænkte: jeg bliver her! For der var jo de 60 timers skole, og værelsesudlejeren var rigtig, rigtig flink og hjalp mig på alle måder, så han blev lidt en far.

Efter rejsen sov jeg i rigtig mange timer. Da jeg første dag kom på skolen, forklarede de mig, at der kun var en onsdag om ugen i Argentina! Øh, hvad???? Jeg havde sovet hele onsdagen og kom først om torsdagen til undervisningen.

Priserne steg med en ændring fra australes til pesos, så det blev ret dyrt at bo der.

Men jeg fandt et job efter en uge på en bar. De havde skrevet et eller andet med *Se necesita personal*, og det kunne jeg jo så forstå. De antog så den mærkelige, lyshårede og sjove pige. Jeg skulle få bestillinger ved bordene og styrtede derefter op til barmanden. Han stillede varerne på en bakke med sedler på, hvor meget det skulle koste. Jeg forstod jo stort set intet, og ingen talte engelsk, så på 3 måneder lærte jeg det nødvendige.

Mit andet job var så på en luderbar ved Recoleta – meget fancy sted. Jeg havde set i avisen, at de søgte nogen, og jeg troede, det var en *camarera*, de ville ansætte. Det var et natdiskotek, og til interviewet blev jeg ført ned i kælderen, hvor en italiensk mand sad. Mit spansk var stadig svagt, men jeg forstod på ham, at jeg ikke måtte gå ud med kunderne, date kunderne – lidt mystisk udmelding, men jeg sagde ja, ja og skulle starte. Jeg fik udleveret en guldtrøje at arbejde i, og i døren stod en kæmpestor sort mand – den eneste sorte jeg så i Buenos Aires – og jeg stod så i baren som *camarera*.

De fortalte mig, at når *pigerne* kom, skulle jeg give dem Seven Up, når de bestilte champagne. Jeg forstod stadig ikke noget – total blond – og pigerne kom ud fra baglokalet i lange støvler, og endelig gik det op for mig, at jeg arbejdede i en luderbar. Stedet hed *Pequeño Black* – jeg glemmer det aldrig. Jeg var der så kun denne ene aften, for da en eller anden businessmand, der kun kunne engelsk, skulle aftale en handel med en af pigerne, der kun talte spansk, fungerede jeg som oversætter.

Det bedste var, at jeg mødte en pige, der arbejdede på den næste bar, jeg fik job.

Og det var den med politibetjentene?

Ja, det var tidligere politibetjente med gode forbindelser, for man skulle forny sit visum hver 3. måned. Folk tog jo normalt til Uruguay og kom tilbage – lidt besværligt. Det var en frokostrestaurant, og de fiksedde mig ind med nogle papirer. Så fik jeg mit *residencia*, og det sidste stempel fik jeg, inden jeg tog hjem. Men spanskkundskaberne var blevet væsentlig bedre.

Mallorca – Tyrkiet – krydstogtskib

Og hjemme igen, hva så?

Jeg var ikke glad for at være hjemme, så jeg tog på seks ugers guideskole på Mallorca og blev sidenhen stationeret i Tyrkiet, hvor jeg var i 8 måneder. Jeg var rundtursguide og måtte forberede mig rigtig grundigt på historien, for deltagerne var højtuddannede og vidste selv meget. Blandt andet måtte jeg læse Koranen og lære hvordan man beder til gud mv. Fantastisk land. Jeg lærte også lidt tyrkisk, men det er svært at lære.

Egentlig ville jeg helst have arbejdet på et krydstogtskib, og jeg havde rent faktisk været til interview inden guideskolen. Og pludselig skrev de, at jeg kunne komme til et *second interview* i Danmark. Det var jo lidt svært, når man ikke bor i Danmark men i Tyrkiet, men det løste sig, fordi skibet kom til min by *Kusadasi*, og interviewet kunne afvikles på båden. Ligeså snart jeg kom hjem, blev jeg ansat på krydstogtskibet som *cabin stewardess* og rejste 4 måneder i Caribien. Man arbejder 16 timer om dagen og danser om natten. Meget hårdt liv i længden.

Hvordan er arbejdsfordelingen på et krydstogtskib?

Der er et hierarki. Vi skulle alle sammen være blonde og skandinaviske og tale mange sprog. Vi skulle gøre rent for amerikanerne og filippinerne skulle gøre rent i min kabine. Det sjove var adgangen til alle de forskellige caribiske øer, hvor vi sejlede ind og lavede barbecue på strandene. Efter 7 måneder var det nok.

Uddannelse

Derefter tog jeg en uddannelse på Niels Brock – de kaldte den en ”sandwichuddannelse”: 3 mdr på skole, 3 mdr på job i hele forløbet over 3 år. Det var international kommunikation og marketing, og vekselvirkningen ml skole og arbejde passede mig godt. Det arbejde, man havde fundet, skulle man ind på hver onsdag for at holde kontakten vedlige. Jeg arbejdede på et kursuscenter i Helsingør. Vi lavede videofilm, grafisk design og pressemeddelelser mm. Virkelig fedt og et rigtig godt kursus.

Afslutningsopgaven var for SEAT. Det handlede om lanceringen af en ny bilmodel, og jeg skulle lave det grafiske design, et ”mood-board” til en video, en reklamefilm osv, osv. – og der vandt jeg! Det var afslutningen på min uddannelse, og lige inden havde jeg mødt en cubaner, fordi jeg dansede salsa – i øvrigt havde jeg lært det i Argentina – og vi blev gift. Og hvor kunne vi så bo, hvor han også kunne tale spansk?

Andalusien

Hvornår kom du så til Andalusien?

Det er 22 år siden. Måden vi kom herved på var, at vi tog til Madrid. Jeg ville helst bo i en storby og gerne hovedstaden, men der var bare så mange mennesker, og det var så varmt, og vi kunne ikke finde rundt nogen steder. Vi lejede en bil og jeg kom til at køre til højre i stedet for til venstre. Og pludselig stod der Córdoba – så det blev næste stop. Jeg havde medbragt mit cv.

Men at ankomme til Córdoba i bil i august og stige ud i den sauna var endnu værre end Madrid. En venindes far havde boet mange, mange år i Fuengirola, og dér var hun på besøg. Vi havde aftalt, at vi kunne komme forbi, så afsted mod kysten.

Jeg tænkte så, at job bliver det aldrig til, men faren spurgte: Vil du have et job? Og smed ”*Sur in English*” (en engelsk udgave af lokalavisen Sur. red.). Og i Puerto Banús søgte de en grafisk designer i et *real estate* firma. Jeg havde sammen med en veninde (programmør) designet en hjemmeside – ret avanceret for 2002 – og et cv online. Jeg søgte stillingen, og efter 10 minutter ringede de efter mig til et interview.

Vi var jo i Fuengirola og kendte intet til Puerto Banús, men vi tog derved. Man blev nærmest blæst bagover af alle de kæmpebåde og Ferrarier overalt, designertøj osv – og jeg er jo fra Greve (latter) – men afsted til interviewet, og jobbet var mit. Jeg havde allerede et job i Danmark, i et ingeniørfirma, hvor jeg var marketingchef, så hjem og sige jobbet op, solgte min lejlighed og pakkede 21 kasser og fik det kørt herved. Og så har jeg jo været her lige siden.

Så I flyttede til Puerto Banús?

Najr, ikke lige. Det er jo dyrt, så vi boede i en lille lejlighed i Fuengirola, fik købt en billig bil og begyndte på at pendle. Det var svært at bo som lyshåret med en sort. Folk er ikke åbne og faktisk lidt racistiske.

Men på jobbet blev jeg hele tiden forfremmet på grund af min grundighed. Ingen andre var rigtig engagerede og skrev ned på to-do-lister etc. Jeg arbejdede sammen med en masse englændere, der var lidt ligeglade, så jeg endte med at blive marketingchef i *Ocean Estates* – det var et ejendomsmæglerfirma – efter højst 1,5 år. En dag fik jeg udleveret en nøgle til en kæmpe BMW med beskeden om, at den står nede i parkeringskælderen, og jeg boede jo i Fuengirola i et rimelig ydmygt kvarter. Det passede jo ikke helt sammen, men sådan var det jo så.

Redline

Jeg ansatte så en pige som *copy righter*, jeg havde 8 mennesker i min afdeling – og en dag i siestaen, hvor jeg ikke kunne nå at pendle hjem – talte vi sammen og blev enige om at lave vores eget firma. Det var sådan, det startede. Frem til 2007 var vi fælles om firmaet, men hun havde lyst til noget andet og vendte tilbage til England. Hun hed

Alison Redfern, og hendes navn og mit, Line, blev så til Redline, som er navnet på firmaet den dag i dag.

Jeg kunne godt lide, at der var en farve, *red* – der gør det nemt at huske – og red på spansk er jo net eller netværk. Det kunne folk jo sige på mange sprog.

Jeg lånte € 5000 af en veninde til at starte firmaet. Vi købte 1 pc og lejede et halvt kontor oppe i Puerto Banús, via en kunde, vi havde mødt gennem real estate firmaet.

Jeg opgav jo et kæmpejob med god løn og BMW, men ville noget andet. Vi fik så flere og flere kunder, og faktisk lukkede Ocean Estates et år efter. Alle gik simpelthen nedenunder hjem og lukkede, og mange røg i fængsel (finanskrisen red.). Det var vistnok ”*Operación puerto*” og alt, de byggede, var ulovligt og uden de fornødne tilladelser. De endte alle sammen i Alhaurín de la Torre-fængslet.

Jeg har tit taget nogle beslutninger på den måde – ikke logiske men med hjertet – giftemålet med cubaneren, turen fra Madrid og herved, skippe et vellønnet job osv. – og det er jo gået godt. De kalder det ”*intuitive leadership*” – det er meget moderne nu. Hjernen siger jo at 2+2 er fire, men det er det så ikke altid alligevel. Sådan startede *Redline* for 20 år siden.

Og I beskæftiger jer stadig med marketing?

Ja, og det kan være en blandet skare af kunder. En af dem er jo død nu, så ham kan jeg godt fortælle om. Det var Jørn Ege, penislægen. En bekendt spurgte, om jeg kunne kigge forbi til en middag herved. Jeg havde ikke været i Danmark i 6 år, ikke set dansk tv eller læst danske nyheder, så jeg kendte ikke noget til noget.

Han kommer så ind og siger:

”Goddag, Jørgen Ege”

og jeg svarer

”Goddag, Line Lyster,”

hvorefter han siger,

”Ja, du ved jo godt hvem jeg er.”

”Næh, men ved du hvem jeg er?”

Efterfølgende ringede jeg til min søster og min far for at høre, hvem han var. De sendte artikler mm, og politiet ledte efter ham, og jeg ved ikke hvad. Han ville så starte en klinik i Spanien. Vi hjalp ham så lidt, men han blev arresteret og endte i Danmark og døde siden af kræft. Ja, sådan nogle mennesker er der tit i Marbella.

Svindlere

Jeg har haft kunder fra hele verden, der har snydt mig. Vi tager nu penge ”*up-front*”, for ellers ville jeg have lukket for længe siden. Selv en dansker, der kom med sine 2 små søde døtre, forsøgte at snyde mig. Jeg blev ringet op af andre, der fortalte, at jeg skulle passe på ham. Han havde lejet en bil og derefter solgt den. Han skulle have startet en avis, men pludselig ringede de mig op fra Matas i Danmark. Han havde lavet en kampagne, hvor han lovede et gavekort til Matas til så og så mange penge, men han havde intet med dem at gøre. Og en anden der hævdede, at han var i Amerika på *private business*, men jeg vidste via bekendte, at han sad fængslet i Málaga. Alle nationaliteter har forsøgt at snyde mig, det sker hernede i Marbella.

Så man skal passe på. Det er et specielt område. Det er ikke særlig rart at bede om penge *up-front* – sådan gør vi jo ikke normalt i Danmark, men man er nødt til det her, for lige pludselig er kunden forsvundet.

Redline – 2024

I dag er vi 5 ansatte og mig i Redline – vi var flere før Covid, men jeg var nødt til at *scale ned*. Lige nu er vi 3 praktikanter derudover. De kan være fra hele verden også Danmark.

Normalt er de her minimum 3 måneder. Nogle er der 6 måneder, hvilket er det bedste, andre et helt år.

Vi betaler dem ikke løn – de kommer via ERASMUS. De finder selv et sted at bo.

Virksomhedssproget er engelsk, selvom vi er flere, der kan spansk også. Men blandt kunderne er der folk, der ikke kan tale spansk – og i andre lignende virksomheder kan de kun tale spansk, så der har vi en fordel.

Spanierne har stadig ikke helt forstået, at de skal have noget marketing. De har et visitkort men ikke mere.

Google

Fx havde jeg en elektriker, der ringede til mig og spurgte: ¿Qué es ese de *goggle*?” Det der *goggle* tog alle hans kunder. I gamle dag ville kunder finde visitkortet frem fra magneten på køleskabet og ringe, når de havde brug for en håndværker, men unge mennesker *googler* jo nu om dage. Han havde jo ikke engang en hjemmeside.

Så laver du en hjemmeside til ham?

Nej, for det koster jo nogle penge, og det havde han ikke helt forstået. Generelt har man ikke forstået endnu, at man skal lave en hjemmeside. Man har jo altid en eller anden fætter, der kan lave det billigt. Og de eksisterende hjemmesider kan være temmelig problematiske. Hvis du fx går ind på politiets hjemmeside, så har de ikke noget *ssl certificate*, så deres hjemmeside kan faktisk blive hacket. Det samme gælder mange *ayuntamientos* – de er generelt bagud på det teknologiske område.

Nu om dage er du nødt til at have *ssl*, fordi en Mac forhindrer dig i at gå ind på siden uden dette certifikat.

Og elektrikeren havde ikke forstået, at man skal betale det der *goggle* for at komme højt op i søgeresultaterne.

Vi er ofte eksterne marketingsansvarlige for forskellige virksomheder, fordi det er billigere for dem at lade os udføre arbejdet, fremfor selv at ansætte en person til at gøre det. Kunderne får jo adgang til et helt team. De får en *project manager*, der tager sig af det overordnede, men derudover en *webprogrammør*, en *webdesigner*, en *copyrighter* osv osv. – vi behersker en masse sprog. Hvis du ansætter én selv, er det næppe tilfældet.

Praktikanter/interns

De ca. 3 interns I så har, hvad beskæftiger de sig med?

De laver blandt andet ovenstående, men også *social media*, *videoer*, og vi hjælper dem i arbejdet. Nogle kommer for at lære at lave grafisk design som fx logoer eller designe en hjemmeside. Og de lærer noget om hastigheden, arbejdet foregår i. På en grafisk skole kan det tænkes, at du har god tid til at udforme fx et logo, her har du måske 2 timer.

Jeg har haft mange *interns*, der har fundet deres vej efter at have været hos os. De er nu grafiske designere, eller har måske deres eget firma.

Interns har så økonomisk støtte med?

Ja, ERASMUS eller deres forældre.

Og hvad med et sted at bo?

Aftalen er, at det finder de selv ud af. Nogle kommer via forskellige organisationer, andre finder os ved at google.

Jeg spørger jo, fordi det kunne tænkes, at nogle kolleger i Danmark måske har en særlig dygtig og nysgerrig elev, som ville tage kontakt til dig. Ville det være ok?

Ja, så ser vi på det.

<https://ladanesa.com/den-skaeve-vinkel-line-lyster/>

<https://ladanesa.com/vi-moeder-veteranerne-line-lyster/>

LINE LYSTER

1992	Student Greve Gymnasium
1992-93	Forskellige job i Argentina
1994	Guide i Tyrkiet
1994-96	Kabinestewardesse på ***** krydstogtskibe
1997 – 2000	Niels Brock
2002-04	Marketingschef hos Ocean Estates
2004 – 24	Chef for RedlineCompany.com